

Megjelen minden vasárnap. Előfizetési ár : egész évre 6 frt., félévre 3 frt.

Az eltévedt ház.

— Amerikai beszély. —

— **U**ram! Nem látott egy házat erre menni?

E kérdést intézte hozzám egy emberi hang, melynek tulajdonosát a sötétben nem tudtam kivenni. Még folyvást megdöbbenve állék a szavak különössége fölött, midőn észrevettem, hogy egy kétevezős csolnak közeledik felém a parthoz. Az evezősök egyike félig kihajolt, és ismét kérdezte:

— Nem látott ön egy házat erre menni?

A házak, eddigi fogalmaim szerint, a legkevésbé jövő-menő tárgyak közé tartoztak, de most azon ponton valék, hogy az ellenkezőről győződjem meg.

Azalatt a csolnak egészen közel ért hozzám, és az evezős harmadszor szólított meg:

— Az égre kérem, feleljen ön kérdésemre!

— Ah! e hangot ismerem. Nem Bernard János beszélt ott?

— Én vagyok, Imax ur. Ez pedig itt Lif öcsém.

— Mit is kérdeztek tőlem? Egy házat, mely erre ment volna?

— Igen, igen. De az Istenért, ne töltsük az időt. Ugorjék csolnakunkba.

Eszembe jutott, hogy nem messze alább a sziklák közé szorított folyam az enfieldi örvényt képezi. Én gyakorlott kormányos vagyok, a folyó minden zege-zugát ismerem. Beláttam, hogy hasznára lehetek a két fivérnek, a kik izgatottságukban észre sem vennék a fenyegető veszélyt. Beugrottam tehát csolnakukba, és a kormányra ültem. A csolnak eltávozott a parttól, és négy erős kar evezése mellett gyorsan hasította a hullámokat az éjben, nem törődve eső ömléssel, szélzugással és a habok morajával.

Itt az idő, hogy ez éji kaland előzményeiről beszéljek.

A Connecticut-folyam gyakran kiáradt ugyan, de emberemlékezet óta soha oly hirtelen és oly terjedelemben, mint ez alkalommal. A Bernardok háza nem messze feküdt Massachusetts határától, Hartford megyében, a „nagy folyó“ mellett, mint itt a Connecticut-t nevezik. Az öreg Bernard halálával lettek a rájuk maradt birtoknak, és Emilia nővérök segítségével tisztességesen el-

látták öreg anyjokat, ki már munkaképtelen volt, és sokat betegeskedett.

Az árviz fenyegetésére az ifjak eleget kérték Bernardét, hogy velök biztosabb helyre meneküljön, de ő az idősebbeknél oly természetes ragaszkodással volt megszokott tűzhelyéhez, és nem bírhatták rá, hogy odahagyja. Pedig az árviz nőttön nőtt, és ifjaink — bár távolról sem sejthették előre a később bekövetkezett veszélyt, — mindent elkövettek annak megelőzésére. A fából épült ház nyílásait gondosan becsinálták, két csolnakot oldalához kötöttek, a harmadikon pedig maguk — öreg anyjukat Emilia gondjaira bízva — eltávoztak, hogy a szomszédoknál hathatósb segílyt keressenek.

Azonban az árviz folyvást erősödött, és mire ifjaink visszatértek, lakházuk eltűnt, és az udvart, a hol állott, csak néhány, a vízből kilátszó élőfa jelölte. Azonnal keresésére indultak, fáradszónul eveztek lefelé, mindenfelé kutattak, mindenkitől kérdezősködtek, és így találkoztak velem, a ki a természet e borzasztóan szép játékát a parttól nézegettem.

Reggeli három óra volt. Az éji homály csak növelte a vész borzadalmait.

Emlékeztem, hogy néhány perczel az ifjak megszólítása előtt idomtalan és felismerhetlen tömeget láttam lefelé uszni, de még akkor meg sem gondoltam, hogy az ház lehet, melyben két gyámoltalan nő kétségbeesetten várja a halált.

Az ifjak keveset beszéltek, és minden szavok mély felindulást, minden eszméjük nagy izgatottságot árult el. Én igyekeztem nyugodt maradni, és az egyébiránt magam által is alig képzelhetett siker reményével biztattam őket.

— Az örvény ide félóránnyira van, — mondtam nekik, — lehetetlen, hogy addig utol ne érjük őket. Különbben is bizonyosan kiáltani fognak, és valamelyik bárka segílyökre lesz. Eddig is, csodálkozom, hogy kiáltásukat nem hallottuk.

— Kétségkívül a szél és esőzúgás miatt, — viszonzá János, az idősb fivér. — Azonban talán jobb volna, ha nem kiáltanának. A part mentében rossz emberek laknak.

— Micsoda rossz emberek?

— Case-ék; nem tudom ugyan magamat jól tájékozni, de messze nem lehet la-

kásuk. Ha igen, akkor vadászatot tartottak a házra, oly igazán, mint hogy a nap mindjárt feljön. Fiókomban 3000 dollár van elzárva, de nem azért aggódom, hanem növérem végett. Case Set sokat taposta udvarunk földjét, szeretne volna Emiliát nőül venni, de én tisztán kimondtam neki, hogy akár a holdvilágra kacsingasson, akár növéremre, egyik sem lesz az övé. Nagy fenyegetésekkel vált el tőlem. Olyan ember pedig boszút áll, ha csak szerét teheti; szegény anyám, szegény növérem!

Valóban én is hallottam Case-ék rossz hírét. Vagyonukat apa és fiu együtt eltékozolták, és most, vademberek módjára, vadászatból, halászatból éltek, sőt azt is feltették róluk, hogy a rablástól sem rettennek vissza. Settel együtt jártam iskolába. Már akkor is rongyos, piszkos, korhely, izgága gyerek volt, a jobbak közül senki sem akart vele barátkozni, és vele ijesztgettük egymást. Azután ruhái- és lelkületében egyaránt piszkos, durva suhanczvá nőtte ki magát, a vidéken mindenki félt tőle, vagy legalább kerülte társaságát. Annál fogva természetesnek találtam Bernard János aggodalmait. Az árviz jó alkalom volt rossz emberek bűnös vágyainak kielégítésére. Fel kellett róluk tenni, hogy igyekezni fognak azt felhasználni, s Bernardék házáat, ha a folyamon észreveszik, ki fogják rabolni s a védtelen nőket tán meg is ölik.

Már csaknem félóra óta eveztünk irány nélkül, csupán úgy gondolomra. Semmit sem használt a sötétben és a folyam medrének nagy kiszélesedése miatt, hogy a vidéket jól ismertem, kénytelenek voltunk csolnakunkat a véletlenre bízni, csupán gyorsíthatván futását erős evezés által.

— Az örvényen valószínűleg szerencsésen áthaladtunk, — mondtam, — nemsokára világosságot kell látnunk az enfieldi hidon lévő örházból.

— Nagy Isten! — kiáltá János. — A víz magasra emelkedett, a ház nem fog a híd alatt elférni, és menthetlenül odavan!

Szemeimet erőltetve néztem előre. Szerencsére, mert ámbár világosságot nem voltam képes felfedezni, épen jókor ismertem fel egy széles, magas tömeget néhány evezőcsapásnyira.

— Le a fővel! — kiálték, és csupán

gyors mozdulatunknak köszönhetjük, hogy fejeink szét nem zúzódtak.

A híd legalacsonyabb részén, a parttól néhány lépésnyire mentünk keresztül. Magunk meg voltunk mentve; de csolnakunk a híd egyik oszlopához ütdövé, veszélyesen megsérült, mert vizet éreztünk lábaink alatt.

— Le az evezőkkel! — ordítám. — Igyekeztek valamely bokorba kapaszkodni és a csolnakot a hídfe felé huzni.

Hallatlan erőfeszítéssel tudtuk mindig mélyebbre merülő csolnakunkat a partig vonszolni, és újabb életveszélylyel másztunk fel az országutat képező töltésre.

Az utór szövétnekkel közeledett felénk.

— Jó reggelt, Hall ur! — szólítám meg, — nem látott egy házat az éjjel erre lefelé úszni?

A jó ember megdöbbenve, bámulva nézett rám.

— Házat, Imax ur? Azt nem láttam, hanem vagy tíz perczel ezelőtt valami ismeretlen tömeg uszott a folyam közepén. Épen a hidon állottam, és éreztem, hogy a nagy bolthajtásnál belé ütdök. Aztán úgy tetszett, mintha a vízbe zuhanna valami, de egy másodperc múlva láttam, hogy tovább uszik. Ugy hiszem, — ha csakugyan ház volt, — hogy a tetejéről egy darab leszakadt, a többi meg tovább ment.

— Bernardék háza volt az, Hall ur, benne az öreg Bernardné és leánya. Adjon gyorsan egy sajkát, mert a mienk elmerült, pedig sietniük kell, hogy őket megszabadíthassuk.

A jó öreg Hall szeretett volna még többet kérdezősködni, de mi folyvást a sajkát sürgettük, melyet ő szívesen ide is adott; késelem nélkül bele ugrottam és lehető gyorsan tovább evezünk.

E helyen a folyam medre szűkebbé lesz és félelmes örvényeket képez, melyeket még veszélyesebbé tesz a vasuti híd, melynek oszlopai közt nappal is bajos ép csolnakkal átmenni. Nem gondolhattam e helyre borzalom nélkül. Csodának lehetne nevezni, ha itt megmenekszünk. — Azonban a csoda megtörtént. Élve, ép csolnakkal jutottunk a híd alatt keresztül, és a táguló mederben kettős erővel rohanó folyam hullámaintól ellenállhatlan erővel ragadtatánk tova.

— Most fiuk, bátran előre, Hatford körül utolérjük őket.

Segíteni akartam az evezésben, de egyikök sem engedte; reményük visszatértével erejük is növekedett; csolnakunk ezentul nem uszott, hanem röpi. Némán ültünk benne és teljesítők kötelmünket.

Végre ritkulni kezdtek a szürke felhők, s keleten derengett az ég. A hajnal hasadásának kétes világosságánál képesek voltunk a tárgyakat felismerhetni. Megtudtuk, hogy Windszor-Locks falu irányában vagyunk, ott, hol a Farmingzon a Connecticutba ömlik.

Egyszerre örömmel kiálték fel:

— Nézzétek! Ott van!

Valóban tisztán fel lehetett a házat ismerni, a mint tiszta fehér falaival és rongált tetejével a folyam közepén úszott. A két fivér arra fordult s örömtől kipirult arczezal nézte a szülői házat.

— Nézd csak, bátyám, — szólt kis idő múlva a fiatalabbik. — Mi csak két csolnakot hagytunk ott, és most hármát látok a ház mellett.

— Valóban, — mondám, — kis kék lobo, sárga csikokkal, van rajta.

— Ezer ördög! Ez Case Set csolnakja.

A sötétség vagy más akadály okozta, hogy a gazemberek annyira elkéstek munkájokkal. A fivérek óriási erővel eveztek, s villámgyorsan közeledtünk a házhoz, melynek ablakából segélykiáltások hallatszának. Bernard János arcza elsötétült, szemei vadul villogtak, görcsösen szoritá az evezőt. Az ifjabbik véresre harapta ajkait, de egyikök sem szólt.

Néhány evezőcsapással a ház mellett voltunk. Bernard János hirtelen felkapaszkodék a ház ablakára, és tompa hangon szólt:

— Maradjon a csolnakban, Imax ur. — Előre, Lif!

Beláttam, hogy a szűk szobában jelenlétem csak akadály volna, a nélkül, hogy a fivéreknek segélyére lehetnék, vagy valami szerencsétlenséget meggátolhatnék. A csolnakban maradtam tehát, készen állva, hogy szükség esetében segélyére siessek a fiuknak, kik ezalatt már a szobában voltak.

Még nem volt eléggé világos, hogy kivethetem volna, a mi oldalant történik. Au-

nál rémesebb volt hallgatni a káromkodás, az ütések, zuhanások és segélykiáltások hangjait, melyek gyorsan váltakozva, rémletes vegyületben az ablakon kizúgtak.

Végre emberi alakot láttam az ablakhoz közeledni. Bernard Emilia volt, tépett ruhával, kuszált hajjal, sápadt azczán az iszonyat kifejezésével, a kétségbeeséstől fokozott erővel emelte ki öreg anyját az ablakon keresztül.

— Csak egy pillanatig, misz Bernard! — kiálték, és segélyére sietvén, együtt emeltem őt anyjával a csolnakba. Aztán visszamentem az ablakhoz és benéztem rajta.

A haramiák kétségbeesett harcot vittek a két Bernarddal. S épen azon ponton álltak, hogy Set teljesen legyőzze Lifot, midőn János egy széket felkapva, előbb az öreg Case-t, aztán Setet egy-egy csapással leterítette.

— Vége! — Mondá ekkor János minden további harag nélkül, és öcsese után szomorún lépett a csolnakba.

János dühével a vihar is lecsillapodék, és az ezalatt feljött nap világa engesztelőleg világítá meg a folyam elláthatlan szélességben tova hömpölygő áradatát.

Bernardné eszméletlenül feküdt a csolnakban. Mellette leánya térdelt, az élettelen testet ápolva, hideg ajkait csókolva, kezeit melengetve. A két fiu most már a teljes kimerültség lassúságával evezett a part felé; én szóttanul, elkomorodva kormányoztam a csolnakot.

A parton megállva, borzadva tekinténk vissza a folyamra, melynek közepén folyvást nyugodtan úszott a csendes házikó két halottjával. — Hátha nem haltak meg? . . . — E gondolat egyszerre villámként cikázta át agyamat, — ellenállhatlan vágy vonzott az uszó ház felé. — Hátha életüket megmentve, az emberiség hasznos tagjaivá tehetném ama két bűnöst.

Bernard Lif háttal volt fordulva a ház felé, én pedig a kormányon állottam. Épen az ablak irányában eveztünk. Ott láttam, mint emelkedik fel az ájultságból lassankint felocsudott Case Set, és mint nyújtja esdő kezeit felém, kibén szabadítóját sejtette.

Már csak két-három evezőcsapásnyira voltunk a háztól, midőn Bernard Lif vélet-

lenül az ablak felé fordult. Sohasem felejttem el a düh azon torzító kifejezését, mely Set arcán előmlött, midőn társamat felismerte. Egy haldokló utolsó erejével vánszorgott apja élettelen testén keresztül a falig, s oda támasztott löfegyverét felkapva, társamra czélozott.

Hirtelen fordulatot adtam a csolnaknak, hogy a lövés irányából kivegyem. Azonban felesleges volt. Észre sem vettük, hogy a hosszú viziutat már addig is csak csodával kibírt ház lassankint tele merült vízzel. Egy pillanat múlva keringeni kezdett, aztán a vízben óriási tölcserét képezve, örökre elmerült.

— Az Istenért! — kiáltá Bernard János, midőn a partra visszatértünk — minden vagyonunkat az elsülyedt házban felejtettük!

Emilia szóttanul keblébe nyult, és onnan egy erszényt vett elő, mely a fivérek összes keresményét, s a derék nők által megtakarított pénzt tartalmazta.

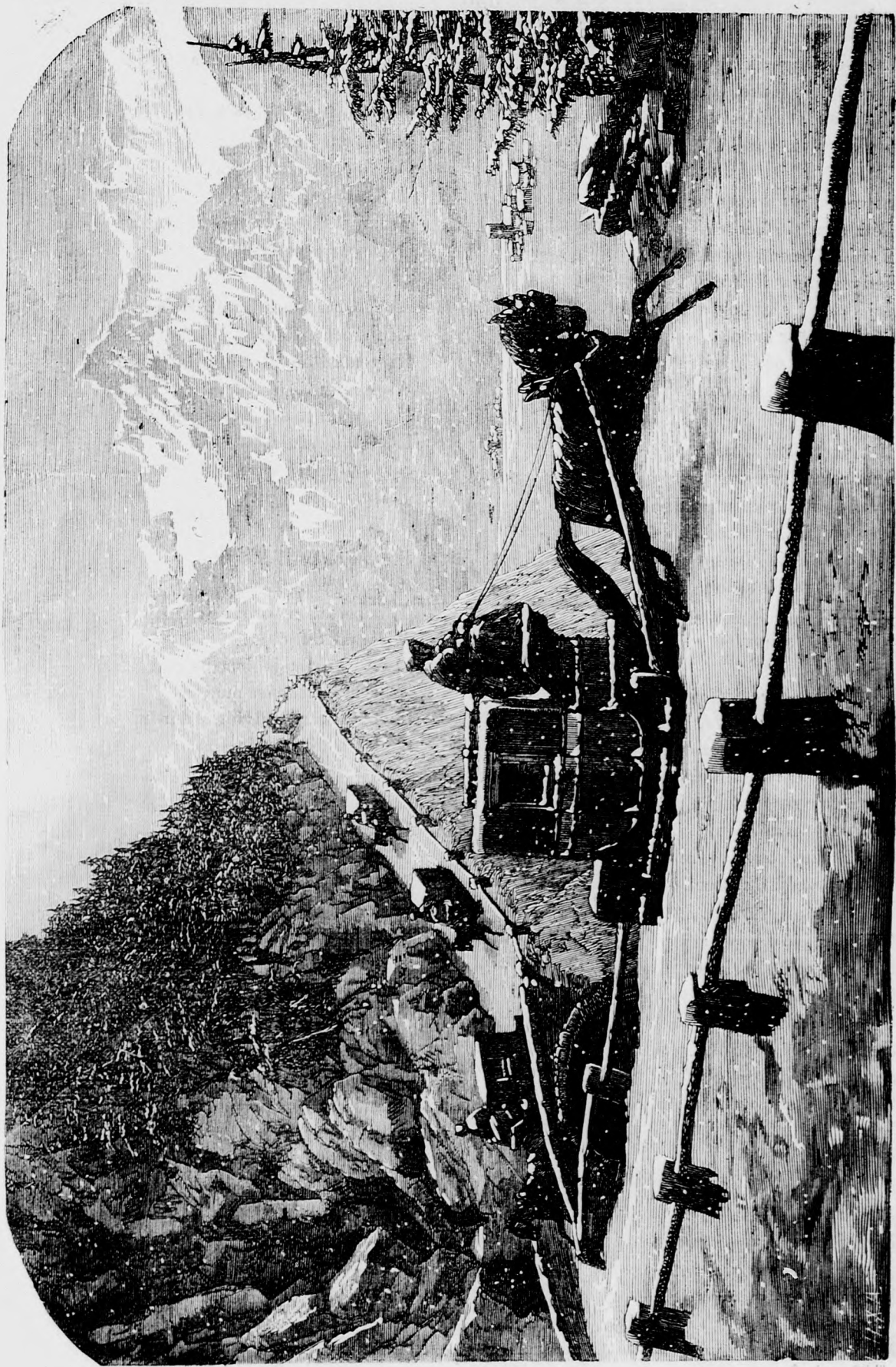
Ez összegen Bernardék új házat építettek maguknak a Connecticut partján, de kőből és szilárd alapra, nehogy egy új áradás alkalmával ez is vándorolni menjen.

Kenyérmező.

Fel! magyarok ősi népe,
Harcra, háborúra!
Csillagodnak tiszta fénye
Változik borúra . . .
Jó az ozman száz hadával,
Mint a sáskafelleg,
Nem marad fű a mezőkön,
Valamerre mennek.

Jaj neked most Magyarország!
Esküt tett az ellen,
Hogy lemossa sok kudarczát
Drága konfi-sebben.
Fel, magyar, fel! vond ki szablyád,
Ember kell a gátra;
Itt az óra . . . készülődni
Nincs időd se hátra. —

Mint a villám, kis hadával
Bátori megindul,
Messze csattog méne körme
A hon völgyein tul;

Téli utazás a Cenisz-hegyen. (Lásd szövegét az 555. lapcn.)

Meg se nyugszik egyfolytában
Hosszasabb időre,
S így, sietve, gyorsasággal
Ér Kenyérmezőre.

Itt vor sátrat a magyar had,
Kész odadni éltét,
Hogy megmentse a töröktől
Kedves hona népét;
Hej! pedig szegény magyarság
Kevés a te számod,
Győzedelmi dicsbabérra
Ne is tarts hát számot!

Elhelyezte Bátori már
E maroknyi népet,
Ércből öntött bástyafalnak
Gondolnád, ha nézed.
Szent misét is olvas a pap,
Szent ostyát is áldoz,
Így készült el a legénység
A nehéz tusához. — —

Fölrivall a harczi rézkürt,
Villog a fent szablya,
És az ozman háromszorta
Így kiált fel: „Allah!“
A magyar meg zengi: „Jézus!“
Szintén háromizben,
És a roham bős hevére
Tartja kardját készen.

Mint a zajló tenger árja,
Hogyha szél süvöltöz,
Hullámokká tornyosulva
Dől a sziklatövhöz:
Ugy iramlík a törökség
A magyar sorokra,
Hogy ez első nagy rohammal
Végkép eltiporja.

De szilárdan, rendületlen
Áll helyében ez még,
Megveretve vissza fordul
A kevély ellenség.
Látja Ali ezt a dolgot,
És szakállát tépi,
Mert úgy vélte, hogy e kis had
Csak gyerekség neki!

Ujra zúg a harczi lárma,
Ujra ront az ellen,
Szégyenében dühre kelve,
A magyar had ellen;
De a hősök vitéz sora
A sarat megállja,
Csontig érő mély sebeket
Osztogat aczélja.

Ah! hová lön hős vezérték . . .
Lebukott a földre!
Ki vezérel majd ezentul
A pogány törökre? . . .
Nem vezett el: harczi ménét
Lőtték ki alóla, —
S felszökellve a porondról,
Felkap újra lóra.

S esküjökkel lelkesítve
A már gyengülőket,
Telt sorára a töröknek
Visszakészti őket.
Ő elül küzd; jobbra-balra
Száz halálesapást mér,
Cseng a kard, süvölt a dárda,
Omlík a török vér.

Mint a vészes áradattal
Harczban álló szikla,
Melyről tompa loccsanással
Hull a bős hab vissza:
Ugy állott a kis magyar had
Szemben a törökkel . . .
Haj! de a vész is gyakorta
Szirthezábot tördel . . .

Bátorinak hat sebéből
Folydogál már vére,
A midőn meg' porba omlík
Sebzett harczi méne.
A vezér még így is öl, vág,
Mint a tölgynek ága,
Mely dőlteben a közelgőt
Rút halálra vágja.

S felsohajt a fényes éghez
Reszkető ajakkal:
„Oh Uram, segítsd e népet
S a hazát karoddal!“ . . .

S im, a bérczen harezi zaj kel,
A magyar had éled,
A törökre, a pogányra
Lesz szörnyü ítélet.

„Hol vagy István?!“ — dörg Kinizsi;
„„Erre, erre, gyorsan!““
S megszorítva könnyü ménét,
Arrafelé robban;
Két halált visz az ellenre,
Két kegyetlen pallost,
— Rajtok hány élet piroslik,
Azt ki tudná már most! . . .

El van földve már a véstől
István élő fallal,
Mely a kontyos ozmanok közt
Öldökölve vagdal.
Hős Kinizsi sok csapása
Mint a villám csattog,
Itt is, ott is számos ellen
Porba hull alattok.

Uj erő száll a magyarba,
Fordul a szerencse,
Habos lován megfut Ali,
Életét hogy mentse;
S piros vértől pirosabb lesz
A mező virága:
Harmincezer török fult be
A halál tavába. — —

A magyarok víg dalok közt
Győzedelmet ülnek,
Fáradalmi a csatának
Feledésbe tűnnek;
Pál vezér is ott lakmároz
Széles jó kedvében,
Tűz-nedű pezsg a kupában,
Életkedv az érben.

„Nos fiúk, hát tánczba álljunk,
Kiki párosával!“
Szól, a földről egy törököt
Felkapván fogával;
És a téren a toborzót
Délezegen eljárja
A vidáman harsogó síp
Zengzetes szavára.

István ott, hol porba omlott,
Kápolnát épített,
Mit azonban a vén idő
Már rég semmivétett;
De e győzelem sugára
Bus homályba nem vesz,
Mig e honnak szentelt földjén
Hű magyar kebel lesz!

K. E.

A rest fonóleány.

— Mese. —

Egy szegény özvegyasszonynak két leánya volt; egyik szorgalmas, rendszerető, tiszta, — a másik tunya és rest. Ez különösen nem szenvedhette a fonást, pedig épen azzal keresték kenyerüket, mert akkor még nem voltak fonógépek, melyek az emberi kezeket pótolták volna. Ha a lusta Katicza font, olyan lassan, de olyan lassan emelte egyik kezét a másik után, s lába alig mozgatta a rokkát. Növére egészen más leány volt! nála csak úgy ment: zirr-zurr, zirr-zurr, s olyan hamar megtelt orsója a legfinomabb fonallal, hogy csak öröm volt rá nézni.

A lusta Katicza egyszer a kertben ült rokkájával, s minthogy meleg volt, egyre ásitott, s kezei szinte elaludtak a munkánál. S a mint úgy szétnézett álmos szemeivel, mert nagyon unta magát, egy békát pillantott meg, mely épen vele szemközt ült a fűben hátulsó lábain, s kis kezeit keresztbe téve, nézte őt nagy szemeivel, hogyan lustálkodik.

— Ejnye te fürge kis állatka, — szól Katicza, — miért nézesz rám olyan okosan, mintha csak meg akarnál szólalni? Bizony szeretném én, ha valami tanácsot adnál nekem, hogyan szabadulhatnék meg a fonástól, mit sehogy sem tudok szenvedni.

— Attól én meg tudnák szabadítani, — mondá a béka; — csak az a kérdés, beleegyezel-e feltételembé.

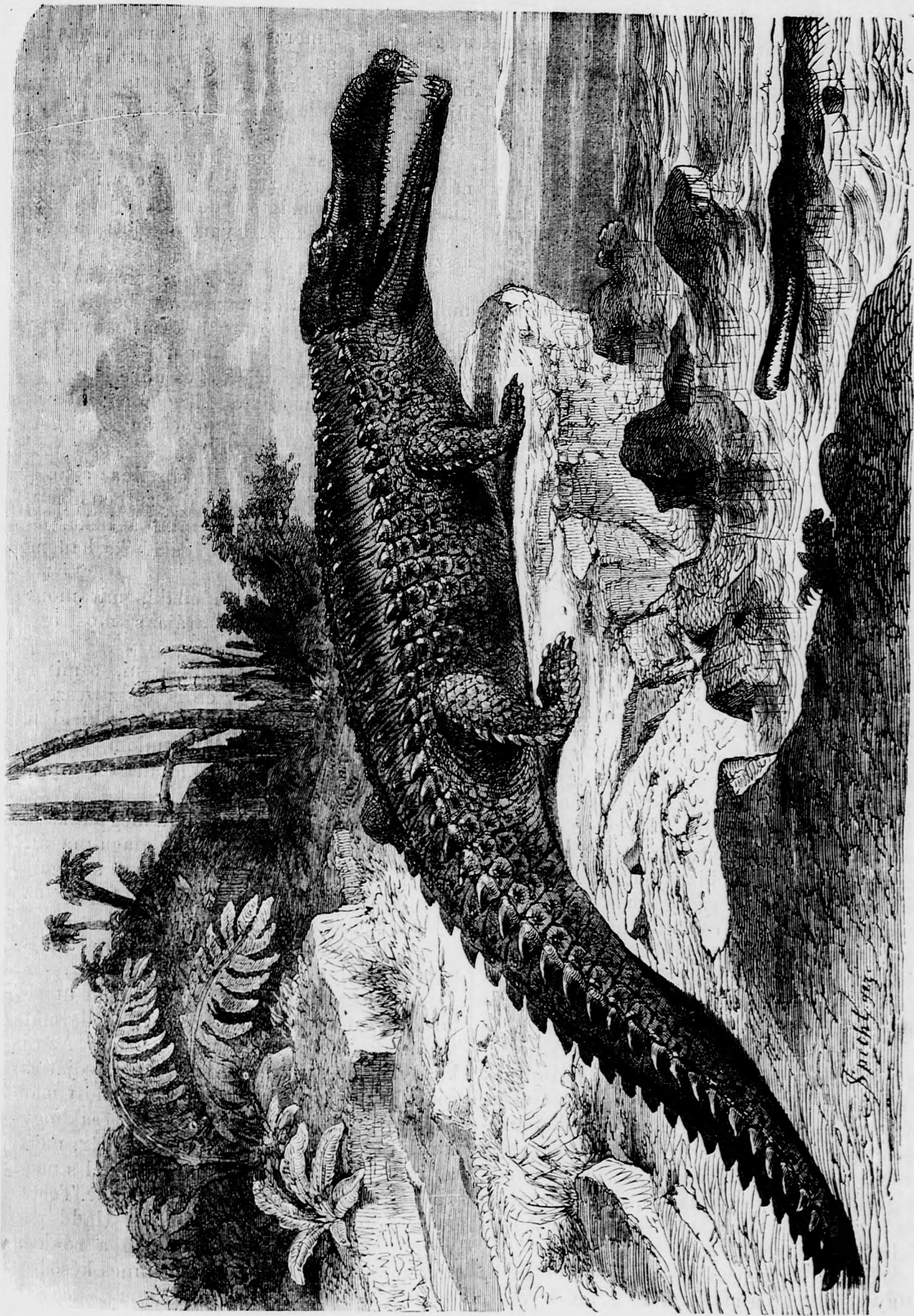
— Oh kedves békácskám! — kiáltá a lusta, — hogy ne egyezném bele! — Csak mondd el nekem, mit tegyek, s én örömet fogom teljesíteni, ha engem ettől az unalmas munkától megszabadítasz.

— Ha te este rokkádat az ajtó elé ki-

Barlangi medve. (Lásd szövegét az 556. lapon.)

J. Pech 1895

Óriási gyilk. (Lásd szövegét az 556. lapon.)

teszed, — viszonzá a béka, — korán reggel mind meg lesz fonva a len. De ha így három évig fontam neked, akkor feleségem lesz.

— A békának felesége? — gondolá a lusta Kati, — hiszen az nevetséges, mit szólnának hozzá az emberek! Hanem ki tudja, mi történik három év alatt, s ki fog engem arra kényszeríteni, hogy a békának adott szavamat beváltsam? —

E szerint megígérte a békának, hogy felesége leend, azon feltétel alatt, hogy három évig helyette fenni fog; a béka ünnepelesen oda nyújtá neki jobbját, míg balkezét kis szívére szoritá. Aztán még tanácslá neki, keljen fel korán s hozza be a rokkát, nehogy anyja észrevegye.

Hej most volt csak jó élete a lusta Katiczának! Minden reggel teli voltak orsói. Ezt ohajtotta ő már régen! Az anya bámult leánya rendkívüli szorgalmán, hanem természetesen nagyon meg volt elégedve vele, mert nem is sejtette, ki segít neki, s hogy lusta leánya oda ígérte kezét a békának ezen segélyért.

A béka pontosan teljesíté ígérte, s oly szerencsés volt, hogy azon idő alatt sem gölyának, sem géznek, sem kigyónak nem lett áldozatává, a mint lusta jegyese remélte volt.

Ha a béka este az ajtó elé jött, akkor néha hallá, hogy benn a házban egy kellemes csengő hang ájtatos esti dalt énekel. A béka azt hitte, hogy az ő jegyese énekel; felkapaszkodék a bodzafára s bekandikált az ablakon, — de az bizony nem volt a lusta Katicza, hanem a szorgalmas Mariska, ki gyorsan pergette a rokkát a hold világánál, — s benn a kis szobáskában minden olyan tiszta, olyan rendes volt, és az a szorgalmas kis leány olyan csinos, olyan szelidképű és nyájas szemű.

— Ah, — sohajtott aztán a béka-vőlegény szomorun; — ha az én lusta arám csak valamivel szorgalmasabb lenne. Nekem ugyan nincs szükségem arra, hogy feleségem még késő este is dolgozzék, hanem azért mégis csak legnagyobb disze a leánynak, legyen bármilyen gazdag is, — a szorgalom és a tisztaság. Hm! hm! — már miért nem lehet ez az enyém.

Három év ugyan hosszú idő, — de ha úgy egyik nap a másik után elmúlik, végre

mégis csak lemorzsolja a három évet is a vén időnek foga. Ugy történt az ott is, csak hogy lusta Kati, ki nem is tartotta eszében eljegyzésének napját, nem is sejté, hogy már itt az idő.

Midőn egy szép reggelen épen az asztalnál ültek és reggeliztek, bejött egy idegen inas, aranypaszomántos ruhában, s jelenté: a vőlegény, a béka, itt van, s eljött menyasszonyáért.

Nagy volt most az ijedtség, a sirás-rivás, midőn lusta Katiczának most be kellett vallania, mi áron segített neki a béka munkájánál. Azonban csakhamar összeszedte magát s így szólt anyjához és nővérehez:

— Soh' se busuljatok; hiszen egy olyan haszontalan béka csak nem kényszeríthet engem, hogy vele menjek!

Ugyanazon pillanatban kinyílt az ajtó, s egy gyönyörű ifju, pompás öltözetben lépett be. De ez nem volt más, mint a béka, — mert az a béka nem volt igazi béka, hanem egy elátkozott királyfi.

Ő nagyon jól hallotta odaki, mit mondott az ő lusta, hálátlan arája, s most így szólt:

— Te nem akartad teljesíteni, a mit a békának ígértél, s így én is visszaveszem adott szavamat, miután most ismét királyfi vagyok, s valóban nem is tudom, minek lenne nekem ilyen rest, lomha teremtés, mint te.

A lomha menyasszony majd megpukkadt mérgében, hogy így megcsalta maga-magát. A szép királyfi pedig egyenesen a szorgalmas Mariskához ment, gyűrűt fűzött az ujjára, mondván:

— Te, és senki más, vagy az én arám, s te lesz királyi feleségem!

A szorgalmas leány bizony nem utasította vissza a királyfit, s olyan lakodalmat tartottak, mely hét országra szólt. Az új királyné nagy becsben tartotta orsóját és rokkáját; a lusta Katicza pedig most már örömet font volna éjjel-nappal, csakhogy királyfit kaphasson, de késő volt már, mert a királyfiak nincsenek mindig kéznél s nem kandikálnak be az ablakon akármikor. Tehát ne legyetek restek, kis leányok! Hadd perogjen az orsó; hadd forogjon a rokka: zirr-zurr, zirr-zurr! — a mig nincs késő!

Téli utazás a Cenisz-hegyen.

(Képpel.)

Olaszországot Európa északibb részeivel télen át csak három főbb ut köti össze. Egyik Franciaországon át Marseilleből gőzhajón Genuába vagy más olasz kikötőbe; a másik Németországon vagy Tirolon keresztül; a harmadik a szavojai vaspályán a Mont-Cenisz alagutján át, — ez mindenestre a legkényelmesebb. — De csak néhány évvel ezelőtt, míg ama nagyszerű mű, a Cenisz hegyen keresztül vezető alagút nem létezett, épen az ellenkezőt lehetett mondani ezen utról, mert kivált télen anynyi bajjal és kellemetlenséggel, sőt veszéllyel volt összekötve, miszerint kerülte, a ki tehetette; hanem miután ez a legrövidebb ut, mégis az év legzordonabb szakában is oly nagy volt a forgalom, hogy rajta éjjelnappal folyt az utazás.

Az utazó Olaszország bármely pontjáról Susáig vasuton is eljuthatott, s addig csak a közönséges vasuti utazás élményeit és kellemetlenségeit élvezheté, itt azonban megszakt a vasutvonal, s utját egészen más körülmények közt kellett folytatnia.

A Cenisz-hegyen át leginkább éjjel és korán reggel történt az átszállítás; mert a vonat Turinból rendszeren éjfélkor érkezett Susába, midőn az agg város már álomban szendereg. De alig hangzának el a mozdony füttyei, az indóházzal az egész állomás megélnkült. Az utczákon lovak és öszvérek végtelen serege vonult végig; hordárok, postakocsisok sűrögtek-forogtak mindenütt, míg a vendéglő belsejében az éji utra készülő utasok kávéval, theával, borral melegengetik előre is didergő testeiket.

Miután a málhák el voltak rendezve, az utasok nehéz postakocsikba helyezkedtek; fáklyafénynél, ostoresattogás és kúrtrivalás mellett megindult a menet. Minden kocsiba nem ritkán 16—20 ló, vagy öszvér volt fogva. Minden kocsinak megvolt a maga kormányzója, az első lovon és a bakon ülő kocsisai és vezetője. — A vendéglő csakhamar eltűnt szem elől, az ut egy szikla alatt elkanyarult, melyet vár koronáz, s csakhamar elérte a hidat, mely alatt a közép-korban a mostanihoz hasonló ut vezetett el.

Innen kezdve az utazás ugyan vadregényessé vált.

Elül minden kocsin két nagy lámpa volt kifüggesztve, mint a vasuti kocsikon, melyek fénylő sugárt hintettek szét, s az ut mindkét szélét megvilágíták. E keskeny fénycsíkon kívül jobbról-balról koromsötétség, vagy legfőlebb egyes szikláknak és fáknak kísérteties alakjai tüntek elő, vagy a távolból előszürkélnek egy-egy hóborította hegy, s homályosan sejtette az utazóval, mily nagyszerű tájképet szemlélhetne itt, ha az irigy éj nem takarná el azt sötét köpenyével.

Az ut a hegynek mindig meredekebb lett s a kocsi lassabban haladt. A vezetők kiáltozva, ostoraikkal csattogva mentek a lovak mellett két oldalon. A lámpa fényénél meg-megfehérlik néha a kanyargó ut, s meglepő látványt nyujtanak az előttünk lépdelő vezetők s a magasan felettünk haladó kocsi, míg a száz lépéssel utánunk jövő kocsit mélyen alattunk látjuk. Többnyire esett a hó, s ilyenkor az uton nem könnyű a tárgyakat megkülönböztetni; de könnyen kivehető, hogy az ut mily meredeken nyulik előre, s hogy az egyik oldalon rézsut álló sziklák függnek fejünk felett, míg a másikon veszélyes mélység tátong, melytől csak egy alacsony köfal vagy fakorlát választ el.

De e borzasztó jelenségek az utasokat kevésbé nyugtalanították, mert a kocsisok ismert ügyességében, s a kormányzó éberségében bizhattak; legtöbben aludtak, meleg vízzel töltött vaskorsókat tartván lábaik alatt, mert a lehető legnagyobb kényelemről gondoskodva volt.

Egy idő múlva megálltak a kocsik, felébredtek az utazók, s azt vették észre, hogy a Cenisz-hegy teteje felésíkabb térre értek, hol a kocsikat változtatni kellett. Kiszálltak, és — térdig sülyedtek a hóba, a mi annál meglepőbb, mert elinduláskor a völgyben semmi nyoma sem volt a hónak.

„A jelenet, — így irta egy utazó, — mely a szük és meleg postakocsikból kiszállva élénk tárult, megragadó. Sűrű hó alattunk és fölöttünk, s az egész messze vidéket, ugy az embereket és állatokat, a kocsit, a málhákat vastag hólepel takarja. Egy nagy ház áll előttünk, kivilágított ablakokkal, de senki sem ohajt bemenni, félve, hogy a hó ott rekeszti; körül emberek sűrögnek, mint megannyi megelevenedett hó-

bábok. A lámpák és fáklyák világa még kísértetiesebbé teszi e valóban csodás látványt. A felzavart utasok rémülve hiszik, hogy valami baj történt, tán valami hógörgeteg szakasztotta meg a menetet; de pár perc múlva rendben van minden; az utazók apró fedeles szánokba helyezkednek, s négy vagy hat öszvértől vontatva, könnyen és nesztelenül haladnak el az apró vendéglők előtt, melyeket oda az uttal együtt Napoleon építtetett, hogy az arra járóknak menedéke legyen a hideg és fáradság ellen.

„Végre egészen megvirradt, midőn menetünk a Cenisz-hegy csucsát elérte. Most kifogják az öszvéreket és csak egyetlen, erős lovat fognak a szánba. Vágtatva halad az lefelé, az egész menettől kísérve; minden szán száz-száz lépésnyire van egymástól. Apró kunyhók mellett röptünk, a honnét a jámbor hegylakók ki-kitekintenek, a vésszes uton gyakran elhaladó kocsist régi ismerősként üdvözölve. Az ut gyakran veszélyesnek látszó kanyarulatot tesz, és oly lejtős, miszerint azt hinné az ember, hogy az utánunk jövő szánok most nyomban a nyakunkra rohannak, — pedig száz lépésnyire vannak tőlünk. Néha, mélyen alattunk falvakkal beépített és hóval borított völgyeket pillantunk meg. Itt néha látható egy, a magas hegyekről lehömpölygő hógörgeteg, mely gyakran pár pillanat alatt egész falvakat semmivé tesz.

„A nyilsebesen rohanó szánok csakhamar elérik a végső állomást, áthaladnak a keskeny fahidon s a lans-le-bourgi ország-utra térnek, a hol rendszeren egész ember-tömeg fogadja.

„Itt újra elhagytuk az apró szánokat; postakocsikba ültünk s az Alpeselek aljában viruló völgyeken keresztül visz az ut tovább, míg végre St. Michel városnál ismét vaspálya-állomásra jutottunk. Itt véget ért a Cenisz-hegyi ut. A vonat a gyönyörű szavojai völgyön visz keresztül, s ha épen arra van dolga az embernek, másnap már Párisban lehet.“ —

Igy volt az akkor, — — de mennyivel kényelmesebb és egyszerűbb most az utazás! Ha az ember Turinban beszáll a vasúti kocsiba, másnap reggel — ha épen az álom meglepi — Franciaországban ébred fel, — és csak akkor sajnálja, hogy csak

álmban látta Európa leghosszabb és legnagyobb szerű alagutját.

Legközelebb ennek leírásával és képpel is meglepjük kedves olvasóinkat.

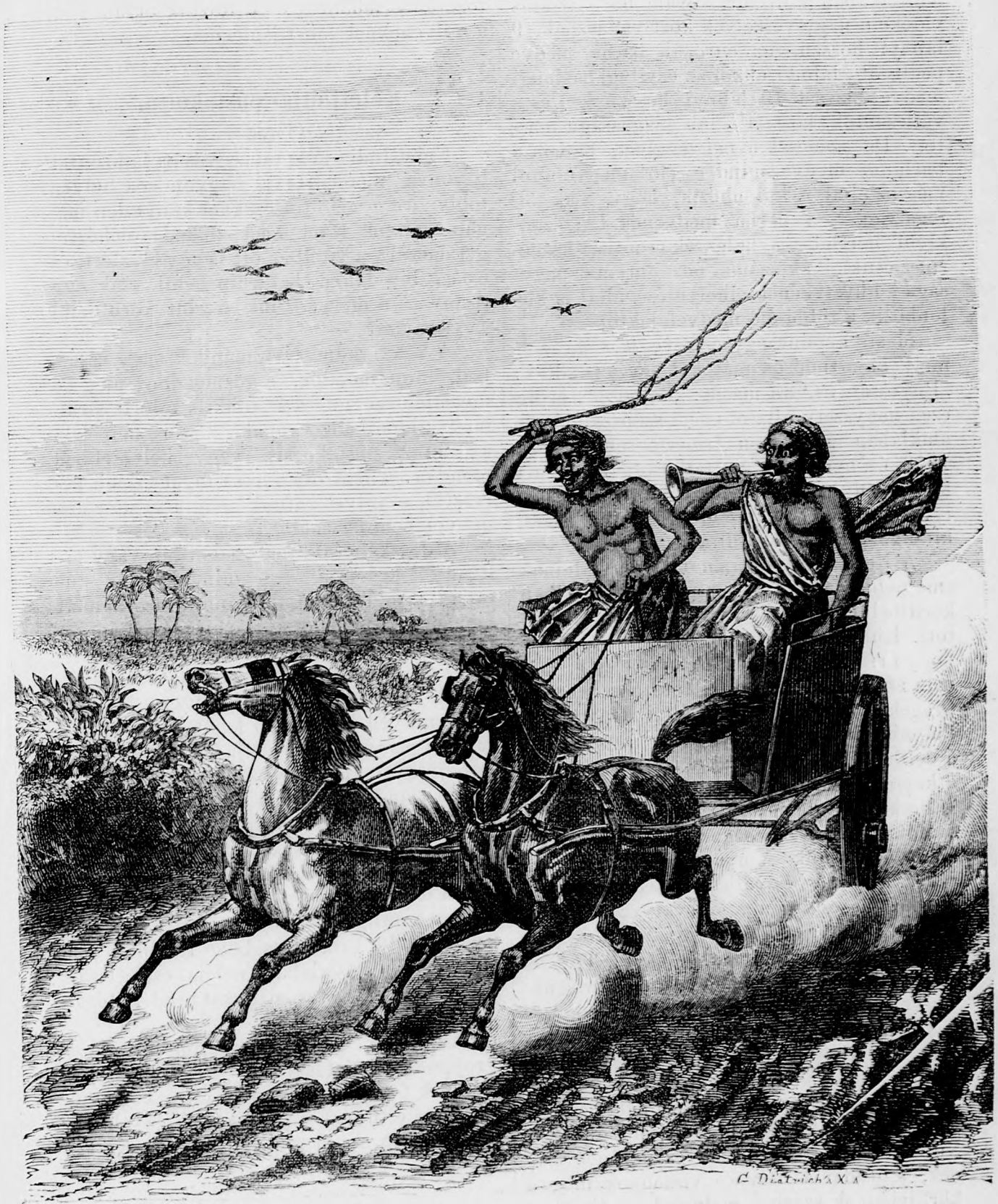
Állatok az ősvilágból.

(Két képpel.)

Sok ezer éve már annak, midőn földünknek azon állatok voltak lakói, melyeket képeinken itt bemutatunk kedves olvasóinknak; hanem akkor nemcsak az állatok, de a növények is sokkal nagyobbak, s általában a föld tenyészeté bujább volt, s így az ősvilági lények nagyságban a mai nemzedékeket sokszorosan fölülmulták. E képeken két óriási állatot látnak kedves ifju barátim, melyek a talált számos csontváz után egy természettudós által úgy vannak alakítva, a mint azok amaz őskorban kinézhettek, s mindenesetre érdemesek figyelmünkre.

Egyik egy *barlangi medve*; nevét onnan nyerte, mert csontmaradványai, Közép-Európában, kiválsólag oly agyagmosadékokban találtattak, melyeket az eső, mélységeken és körepedéseken keresztül, barlangokba s hegynyiladékokba hordott. Az előttünk levő példányt Martin, a stuttgarti muzeum természetrajzi tárában látható óriási medvecsontváz szerint alakította, melyet Fraasz tanár néhány év előtt a Holenstein medvebarlangból Stetten mellett ásott ki; néhány négszögölnyi téren 110 koponyát, 272 alsó állkapcsot, 200 nyakgerinczet stb. talált, mely részek legalább is 400 különkoru és mindkét nemű medvepéldányhoz tartozhattak. Alig van a világon oly gyűjtemény, hol valamely élő medvefajnak egyes részei ennyi példányban volnának képviselve. Hogy ily esetben lehetséges a csontvázat és alakot természetihiven összeállítani, mindenki beláthatja. Martin a barlangi medvét szürke szőrrel állítja elő, hasonlóan a most is élő szürke medvefajhoz, melylyel a barlangi medve legjobban hasonlítható össze; és csak is egyedül a szín lehet az, minek hitelességét biztos alapok hiányában kétségbe lehetne vonni; nagyság és alak iránt azonban a legszigorubb ítélő sem tehet kifogást.

Ha a legnagyobb jelenkori medvefaj,

Keletindiai póstaköcsi. (Lásd szövegét az 558. lapon.)

t. i. a fennevezett szürke medve, melyet Amerikában a Miszuri folyam felső sziklás vidékein nagy veszélyek közt vadásznak, 9 lábnyi hosszú, az európai barna medve pedig $5\frac{1}{2}$ lábnyi, akkor az ösvilági barlangi medve bizvást 10 lábnyi hosszúságu és a vállsontok közt $4\frac{1}{2}$ láb magasságu lehetett. De nemcsak a nagyságban, hanem a barlangi medve minden élő medvefajtól még az által is különbözik, hogy csak 30 foga van, — a barna medvének 42; azonkívül homlok- és halánték-csontja, hátgerincz-csuklóinak száma, farsontjának nagysága s hüvelykének elhelyezése által is különbözik a többi élő medvefajoktól. —

Másik képünk egy óriási gyíkot ábrázol, melynek a tudósok már két nevet is adtak: „Phytozaurus“, s a másik: „Belodon“, pedig ezen nagyszerű állatot egész szépségében és alakjában még nem ismerte senki. Csak 1858. év nyara óta mutatkozott Stuttgart közelében ezen állatnak több nyoma, melyek évről-évre gyarapodtak csontok ásása, kidolgozása és összeállítása által.

A Neckar folyó táján talált gyíkfajnak eme példánya 22 láb hosszú. Állkapcsaiban körülbelül 200 éles, nyíl-alaku fog található. Különösen feltűnő azon körülmény, hogy orrlyukai nem az arczorr elején, hanem annak kétharmadnyi hosszában a szemüregek előtt vannak, mi által lényegesen különbözik minden krokodil-fajtól és inkább a delfinekre és czethalakra emlékeztet. Ha a koponya hátulso részét tekintjük, gyíkot vélünk látni, de egy pillantás a lóéhoz hasonló arczorra, elégséges, hogy más véleményre jussunk. A nyakgerincz a Monitöréhoz, a bordák és vállsont pedig a krokodiléhoz hasonlítanak. Szóval ezen óriási gyík, melynek neve *Nikrosaurus Kappfi*, ismét azon ösvilági tünemények egyike, melyek oly jellegeket egyesítenek magukban, melyek később évezredek folytán egyes fajokban elkülönítve fordulnak elő; mert kétségen kívül óriási gyíkok akkor éltek, mikor még krokodilok és delfinek nem voltak, s miután ezen két állatfajnak jellegei bennök feltalálhatók, méltán mondhatni a Nikrosaurust a krokodilok és delfinek őseinek, s utódai a hely és viszonyok meg a körülmények szerint, melyek közt éltek, az évszázadok hosszú során, melyek lefolyta

alatt földünk felülete is lényegesen megváltozott, — fejlődtek és változtak olyanokká, a milyeneknek most ismerjük.

Keletindiai póstakocsi.

(Képpel.)

Kelet-India még nincs vasuti hálózattal bevonva, s ennél fogva nagyon sok helyen többnyire gyarló töltésekkel kénytelen magán segíteni. Hanem a közlekedés nehézségei daczára a vitelbér ott is egy levélért, ez óriási birodalom határain belül, csak egy penny — a mi pénzünk szerint körülbelül $4\frac{1}{2}$ krajczár. —

A keleti-indiai tartományok nagy részében, mint mondók, a gözmozdony még ismeretlen szörny, s az utak is fölötte siralmas állapotban vannak. Ilyen helyeken azután a póstakocsit, vagy helyesebben mondva: taligát oly furcsa fogat czipeli keresztül, a melyet nálunk még a vándor-czigányok sem használnak.

A deszkából összeütött kordét, vagy taligát két ló huzza, — a mint képünk mutatja, — melyek egyike, mint a taligánál szokás, a két rúd közé van fogva, míg a másik lógón fut, — ezen furcsa berendezésnél fogva a taliga szörnyü módon hanyatlik ide-oda az egyenetlen úton.

A milyen egyszerű a fogat, ép oly egyszerű a póstás egyenruhája is, — mely felső testén saját napégette barna bőréből áll; ez ugyan nem kerül sokba a kormánynak, és nem kopik el oly hamar. A barna póstás ugyan fújja a póstások nótáját, hogy a szemé is kidüled bele, a kocsis meg közé suhint a lovaknak négyágu ostorával, porzik az ut s a taliga csak úgy röpül a vágató lovak után, s habár lassabban is mint a gözmozdony, — de valahára mégis csak elszállítja a leveleket és csomagokat rendeltetésök helyére.

Különben itt is eljövend azon idő, midőn e roppant területeken végig a tüzes szemü vaslovak fognak robogni s azoknak megjelenésével eltűnnek a postakocsik és taligák, lovaik- és furcsa öltözetü posta-legényeikkel együtt.

A kék-kezű.

— Lessing. —

Volt egy bíró, kinek rossz volt a szeme,
S egy festő jött, kinek esküdni kelle.

A festő hát felemeli két ujját,
De a bíró rákiált, mert nem jól lát:

„Kék keztyűben esküt tenni nem szabad,
Ki látta ezt? — Ej be furcsa gondolat!”

Mosolyog a szegény festő, s így felel:
„Bíró uram, szemüveget tegyen fel.”

Körösy László.

Krónika.

— **Sümege**n Ramazetter Vincze és neje 10,000 frtnyi alapítványt tettek kisdedovoda létesítésére. E fejedelmi bőkezűség a derék család nevelésügyi áldozatkészségének csak egy részét tünteti fel. Ők már a korábbi években 21,000 frtnyi alaptőkével reáltanodát alapítottak. Az ilyen nemeslelkűség nem szorul magasztaló szavakra.

— **Pápán** az a ház, melyben Petőfi a negyvenes évek elején Jókaival és Orlayval lakott, márványtábla által van megjelölve, melyen e fölírat áll: „Petőfi Sándor lakása 1841. októbertől 1842. augusztusig.” Az emléktáblát a pápai főiskola íjúsága Petőfi 50 éves jubileuma alkalmából, melyet az idén ünnepelt meg, állította fel.

— **Léván** a hó 9-kén a déli órákban kigyuladt az ottani takarékpénztári épület. Hasztalan volt a polgárok s a honvédek önfeláldozó működése, a tüzet nem lehetett eloltani, sem meggátolni azt, hogy a mellette lévő házak is meggyuljanak. A szikrákat az egész városban szétvitte a szél s egyik távoli utcában meggyújtottak néhány házat, úgy hogy a tűz is ott tovább terjedvén, hét ház égett porrá. Egy szeszgyár földig égett, s a kár csak itt 20,000 forintnál többre megy.

— **Szigetvár főtere** két parkká alakítottván, egyike Miklós, másika Ilona nevet kapott; Zrínyi szobrának felállítása is megtörténik a parkok teljes elkészülése után.

— **A kolera-járvány elűzésére** különös eszközt találtak fel a kőkényesi izraeliták Máramarosmegyében, mert a mint beszélük, egy 10 éven aluli fiút és leányt háziasítottak össze, azt hívnék, hogy már most községüket a járvány kikerüli. (!)

— **Özv. Granichstaedter** Mária asszony a hó 25-én hunyt el Pesten 112 éves korában. Az agy asszony gyöngé testalkata dacára életét majdnem sirjáig minden betegeskedés nélkül élte át. Temetésén számosan voltak jelen az ismerősök és rokonok.

— **A Bodnár-féle** uszodában reggelenkint katonaság nyer tanítást az uszásban katonai uszómesterek által s egy tiszt parancsnoksága alatt. Jaj annak, ki a víztől, habár életében azelőtt folyó vízben soha nem volt is, félni vagy az ugróról leugorni nem mer. Irgalom nélkül erőszakkal bedobatik, akármi legyen a következtése. Ily brutalitásnak esett egy emberélet áldozatul. Egy lengyel katona sehogy sem mert a nagy ugróról a vízbe ugrani. A parancsnok oló hadnagy fenyegetései végre rávették ugyan annyira, hogy ugorjék, de a víztől való félelemből az ugrónak oldalkarzatát el nem bocsájtá, s így nem a vízbe, hanem oldalt a közép-ó ugróra esett. Itt oldalát erősen megüté, a vízbe esett, alámerült, s többé fel nem jött. Mire fölhúzták a kosarat, halva volt.

— **Szegeden** egy polgárnak édesanyja pár nap előtt hagymázban elhalván, megvette számára s lakására vitette a koporsót. A házi gazda szolgálója, ki az elhunyt hálás szeretettel volt láncczolva, fájdalmasan siratá a halottat; gazdájának azonban nem lévén inyére a kegyelet érzelmének ily hangos nyilvánulata, megtiltá a leánynak, hogy „ne ordítson”. A dolognak még ezzel nem lett vége. Miután a leány tovább sirt, a gazda kegyetlenül eldöngötte, mire amaz a kutba akart ugrani, de a jelenlevők visszatarták; majd eltűnt, s a boszus házigazda hiában kutatott fel a zerge minden zéget zugot, nem akadtak nyomára. Hosszaabb idő után haza érkezvén a házi gazda, az üldözöttet ott találta édesanyja koporsójában elbujva a fenyegető ütlegek elől.

— **A „Pécsi Figyelő”** ben olvassuk a következő érdekes történetkét: „A d. sz. gy. bíró boszorkányok fölött valóban salamoni bölcsességgel ítél. Ugyanis történt, hogy egy gyermek betegedett és minden lehető háziszert hatás nélkül maradt, mi a háziakat azon gondolatra hozá, hogy a gyermek meg van babonázva s addig beszéltek, addig faggatták a szegény gyermeket, míg végre maga is elhívé s váltig bizonyítá, hogy ő bizony megérezte, — mikor nyomta. S alig volt ez uton a betegség oka constatálva, már is ráfogott e gaztett X. asszonyra, hisz nem egyszer babonázta meg a teheneket, sertéseket, baromfiakat stb. Indult pedig az egész rokonság méltó haragjában a község házához a bíró elé, előadván igazságos panaszukat s kérvén a falu szörnyének példás megbüntetését. Bíró uram végig hallgatá a panaszlókat s a következő kérdéseket intézte hozzájuk: Hisztek-e ti boszorkányok létében? Meg vagytok-e győződve, hogy gyermektek babona folytán lón csak beteg? Miután a válasz „igen” volt, a bíró elküldött a tanító után s annak megérkezte után hozá meg ítéletét: Miután ti ifjakorotokban elmulasztátok azt megtanulni, hogy boszorkány nincs s hogy babonázni nem lehet, ezennel elrendelem, hogy 4 egymásra következő vasárnapon elmentek a tanító urhoz 2—2 órai tanításra, ha pedig en akartok oda menni, el-

jöttek a községházra — s itt lesz a tanítás. A tanító ur pedig, ha ez oktatásért kárpótlást követel, szíves lesz számláját annak idejében benyújtani. És lőn az ítélet szerint.“

Talányok.

1) — Prikkel Lajostól. —

Lóugrás szerint megfejtendő. (A vastag betűs kocz-
kán kezdve.)

tö-	a	ne-	dot	mond-	ke-	fut-	Hu-
gyot	ra-	rök	„Jön	ki	nya-	ja:	Két
tö-	vad	kar-	vet,	zé-	kén	hős	hat,
gad.	na-	e-	száz-	rök,	a	dy	Add,
Csak	rök,	A	be	Hety-	lyett	Meg-	ki,
rad	gye-	e-	tö-	nak	Fut	meg	Vá-
itt	rek,	ma-	nyad.	he-	gad!	den-	ha-
dül	Hu-	a	ze-	min-	jol-	lasz	ma

— Ferenczy Jolántól. —

2)

CS

! ! !
! ! !
! ! !
! ! !
!

3)

e

u

Z

4)

— Kleé Mariskától. —

Nem találni a Dunában,
Sem Szajnában, Marosban,
Nem létezik a Rajnában,
Sem pedig a Volgában.
Mondjátok meg hát, hogy hol van? . . .
A Missisipi folyóban.
(Mi az?)

Megfejtési határidő szeptember hó 20-dika.

A 28-dik számban foglalt talányok megfejtése: 1) Nyáj, nyal, nyár, nyak. — 2) Bena. — 3) Hétfő. 4) Késő eső után a köpönyeg. 5) Higan.

A 29-dik szám talányainak értelme:

1) Oh mi szépen leng a zászló,
Oh mi szépen fénylik a kard,
Eressz anyám engem is el
Szép vitézek seregivel.
Nem lehet az, édes fiam,
Mond az anya lassu hangon,
S férje után, ki már távol,
Kendővel int ablakából.

2) Para. — 3) Anna. — 4) Tükör. — 5) Paris. — 6) Lengyel. — 7) Etel. — 8) Gyöngyvirág.

A 30-dik sz. talányainak értelme:

1) Egészen öt betűből állok.
Leginkább asztalosnak használok.
Ha hangzóimat felesereled:
Egy férfinak nevét megleled;
Ha pedig második betűmet itt kihagyod,
Egyiptom hírességének egyik tárgyát kapod.

(Ennek megfejtése: Gyalu, Gyula, gula)
2) Magyar hazánk. — 3) Tétény. — 4) Ingatlan. — 5) Szén. — 6) Hó, tó, só, jó, ló, ó. — 7) Beniczky Irma.

A 31-dik számban foglalt talányok értelme: 1) Ép, gép, kép, lép, nép, szep. — 2) Kis inas. — 3) Nagy kincs. — 4) Alkony. — 5) Mohács.

A megfejtéseket beküldték: Kollerich Mariska, Imre, Géza és Margit, Pollák Mariska, Giza és Aranka, Erős Juliska, Bodó Péter és János, Pap Gyula, Bubreg Ilona, Policzer József, Buttyán János, Melcher Flóri, Rosenmeyer Frida és Szidónia, Pauliár Jenő, Lusztig Gábor, Molnár Amália (elkészt a levél), Majoros Elemér, Ilonka és Bella, Szuhányi Ferenc és Anna, Danilovics Mari és Erzsike, Orosz Tamás és Ferencz, gr. Wiekenburg Markó, Kuliffay Kálmán, Frank Juliska, Kisszely Szerena, ifj. Ludvig János, Madarász Ernesztin, Lövy Albert és Lajos, Menczer Berta, Braisz Laura, Palánszky Jolán, Mát-ray István, Hollós Gyula, Kuliffay Lajos és Bella, Tüsky Lujza, ifj. Bellaágh Imre, Bogya Elek, Lukács Béla, Epstein Vilmos, Kleé Mariska, Horváth Ádám és István, Hajcsi Gyuri, Ferenczy Jolán, Ferenczy Ida, Ferenczy Zoltán, Soós Ottil, Glück Adi, Babócsay Béla, Szemián Vilma, Paulikovics Vilma, R. Nagy Lajos, Szijjártó Miklós, Ballagi Béla, Orosz Miklós.

A jutalmakat sorshuzás utján elnyerték: Bubreg Ilona, Szemián Vilma, Kuliffay Kálmán.

TARTALOM.

Az eltévedt ház. (Amerikai beszély.) — Kenyérmező. Vers. — A rest fonóleány. Mese. — Téli utazás a Cenisz-hegyen. — (Képpel.) — Állatok az ősvilágból. (Képpel.) — Keletindiai póstakocsi. (Képpel.) — A kék kezű. Vers. — Krónika. — Talányok.

Figyelmeztetés. A szerkesztőség számára küldendő levelek ekkép czimezendők: **A „Kis Vasárnapi Ujság” szerkesztőségének. Pest, egyetem-utca 4. sz.**

Felelős szerkesztő **K. Beniczky Irma.**